

Uit: Stinkertje Stout (uitgeverij Sjaloom)

BOZE BUIEN

Stella schrikt wakker.
Er tikt iets kouds op haar wang.
Het rolt langzaam naar haar nek!
Pats! Er spat iets nats op Stella's neus.
Het is een druppel. Het regent in de tent.
"Mama," fluistert Stella.
Mama ligt vlakbij. Mama ligt op het luchtbed aan de andere kant van het tentdoek.
Tik. Er springt een druppel op Stella's slaapzak.
"Papa!," roept Stella.
Stella hoort de regen kletteren op de tent.
Stella houdt van de regen.
De regen maakt plassen.
De regen laat fietsbanden zingen.
De regen kletst tegen de straat en de ramen.
Maar de regen blijft altijd buiten.
Stella houdt niet van regen binnen.
Opeens brandt er een lichtje in de tent.
Stella hoort het gas van het lampje zoemen. Ze ziet mama door het tentdoek heen.
Mama maakt de rits van haar slaapcabine open. Stella kruipt snel uit haar slaapzak.
Spat, er tikt een druppel op haar hoofd.
"O lieve help," zegt mama.
Mama ziet er waterig uit.
Haar ogen zijn nog klein van de slaap en haar haren pieken alle kanten op.
Mama kijkt naar het tentdoek dat nat en zwaar naar binnen hangt.
Druppels druipen langs de tentstokken.
Water sijpelt door het raampje naar binnen.
"Kom eens kijken," zegt mama tegen papa.
Papa kruipt op handen en voeten door de voortent. Hij hangt het gaslampje aan de tentstok.
"Ik zie het al," zegt papa.
Pats pats spat. Er kletteren drie druppels op Stella's hoofd.
"Kom maar in de voortent zitten," zegt mama.
Stella veert overeind. Het lijkt wel oudjaar.
Dan mag Stella ook midden in de nacht uit bed.
Maar het is geen oudjaar. Het is vakantie.
Stella kampeert met papa en mama aan het Como meer. In Italië. En er is geen vuurwerk, alleen de regen klettert en spettert.
"Ga maar op het stoeltje zitten," zegt mama.
Stella kruipt over het grondzeil. Het plastic is klam onder haar knieën.
Ze wipt op het campingstoeltje.
"Voorzichtig," maant moeder.
Campingstoeltjes zijn niet sterk en stevig als keukenstoelen.
Ze wiebelen op het gras en als je wild doet scheurt de stof of klapt het stoeltje dicht, zodat je als een knakworst in een dubbelgeslagen broodje zit.
Stella trekt haar benen op. Ze slaat haar armen om haar knieën.
"Het gaat nog waaien ook," zegt mama.

Mama heeft gelijk. Het tentdoek bolt en de lapjes die mama 's avonds voor de gazen raampjes knoopt flapperen wild heen en weer.

Papa trekt een trui aan.

“Ik dacht dat het altijd mooi weer was in Italië,” broemt hij.

Mama pakt een paar warme sokken uit de koffer. Ze gooit ze naar papa.

“Niet mopperen,” zegt ze.

Stella luistert naar de wind.

De wind giert om de tent. De wind rukt aan de tentstokken.

De wind zwiept de regen tegen het tentdoek.

Het tentdoek bolt en deukt weer in.

Gelukkig heeft papa de tent met houten haringen stevig in de grond vastgezet.

Mama slaat een plaid om Stella heen.

“Nu heb je een bedje op je stoel,” zegt ze.

Stella denkt aan haar eigen bed. Thuis.

Aan haar warme dekbed, haar eigen kast. Aan Nixs, in zijn mandje in de keuken. Aan zijn riem aan het haakje.

Stella slikt. Ze pakt de punten van haar plaid en knoopt ze stevig om zich heen.

Mama doet ook een trui aan, en dikke sokken.

“Ik ga een kopje thee zetten,” zegt ze.

Papa zegt niets. Hij kijkt bezorgd naar het tentdoek, dat natter en natter wordt.

Zwaarder en zwaarder. Er loopt water naar binnen langs de tentstokken.

Het wordt warm in de tent. Het keteltje zingt op het pitje van het gasstel.

Het vlammetje wappert af en toe door de wind die door kieren in de tent naar binnen blaast.

Buiten is het bedrijvig.

Stella hoort mensen lopen en roepen.

Ze ziet af en toe het schijnsel van een zaklamp voorbij flitsen. Er waaien misschien wel tenten weg! Als vogels in de wind. Met wapperende zeilen.

Stella zucht.

“Klaar,” zegt mama.

Ze giet het warme water in de grote mokken.

Stella kijkt naar het grondzeil.

Het lijkt of er iets onderdoor kruipt. Een dikke worm.

Een vette Italiaanse slang.

Stella zet voorzichtig haar tenen op het opbollend zeil en duwt, duwt heel zacht.

De slang geeft mee, hij is zacht.

Het is een slang van water!

De plaid glijdt van Stella's schouder.

“Papa,” zegt ze, “er loopt water onder het zeil.

Papa zet met een klap zijn beker neer op het deksel van het gasstelletje en zet zijn handen op het zeil.

“Ook dat nog,” zucht hij.

Papa kruipt op handen en voeten rond en petst met zijn handen op de bobbel die verschrikt alle kanten opschieten.

Mama schiet in de lach.

“O,” grinnikt ze, “je lijkt wel een baby!”

“Ja lach maar..” zegt papa boos.

“Nou,” zegt mama, “ik bedoel er niets mee.”

“Ik wilde naar Zweden” foetert papa. “Daar regent het vast niet. Maar wie wou naar Italië? Wie vond het hier zo leuk? Zon, cultuur en strand....? Wie...?!”

Papa wringt zijn voeten in zijn laarzen.

“Ik ga een goot om de tent graven, dan kan het water weg,” zegt hij.

Papa’s stem klinkt korzellig, als kiezelsteentjes in je knie.

“Drink eerst even je thee op,” zegt mama.

“Goed plan,” zegt papa, “dan zwemmen we straks rond tussen de koffers en de pannen, maar wel met een kopje thee!”

Papa pakt de zaklantaarn van de haak en kruipt door een kier naar buiten.

De wind giert meteen naar binnen. De regen doet mee en spat op de schoenen die mama naast de ingang heeft gezet.

“Pokkenweer,” gromt papa.

Mama geeft Stella een knipoog.

“Papa heeft ook een boze bui,” zegt ze.

Stella hoort papa buiten mopperen: “Kledderzooi, dievenweer.”

“Laat papa maar lekker soppen,” zegt mama, “wij gaan in de slaapzak liggen.”

Stella schuift naast mama in de grote slaapzak.

Mama slaat haar arm om Stella heen.

De wind rukt en tiert. De regen slaat en trommelt.

Stella kruipt dicht tegen mama aan.

“Stel je voor dat ons luchtbed een boot was,” zegt mama, “en dat we op de oceaan dobberden. En het waaide en het regende.”

Stella stopt haar neus in mama’s oksel.

Mama ruikt naar natgeregend gras.

“Maar ons kon niets gebeuren,” zegt mama, “want wij hadden een sterk schip. En de wind blies en blies, en de golven werden hoger en hoger en ons bootje ging alle kanten op.”

Mama houdt Stella stevig vast en ze wiebelt heen en weer op het luchtbed.

“En de wind stormde en raasde over ons bootje, maar wij sloegen niet om.”

Wilder en wilder schommelt mama heen en weer.

“Denk om het tentdoek,” brult papa buiten boven het gieren van de wind uit.

“Toen hoorden we piraten boven het gebulder van de wind,” zegt mama.

“En we werden muisstil.”

Mama ligt stokstijf met Stella in haar armen. Stella giechelt.

“We gingen zo snel we konden benedendeke,” zegt mama.

Mama kruipt vliegensvlug onder in de slaapzak. Ze trekt Stella mee.

“En toen...en toen...” fluistert mama in Stella’s oor onder het dons van de slaapzak.

“Toen paktten we onze geweren,” zegt Stella, “en we keken heel voorzichtig naar buiten.”

Langzaam schuift Stella omhoog tot haar hoofd boven de slaapzak uitsteekt.

“Ik durf niet,” piept mama onder in de slaapzak. “ik blijf binnen.”

“Pang, pang,” zegt Stella. “Ik schiet de piraten neer.”

Mama trekt Stella aan haar pyjamabroek naar beneden.

“Pas toch op,” zegt ze.

Stella rukt zich los. Opnieuw steekt ze haar hoofd boven de slaapzak uit.

“Pang, pang, daar gaat er weer een,” roept ze.

Stella duikt met haar hoofd in de slaapzak.

“Je hoeft niet bang te zijn,” zegt ze. “Ik heb ze allemaal weggejaagd.”

Mama glijdt traag omhoog. Ze kijkt aandachtig de tent rond.

“Wat ben je toch een knap kind,” zegt ze.

Stella lacht.
Zo'n campingbedje is toch wel leuk. Zelfs als het stormt.
Het wordt al licht buiten.
Het regent nog een klein beetje, maar de wind is gaan liggen.
"Je hebt zelfs de storm verjaagd," zegt mama.
Stella en mama luisteren samen naar de stilte van de wind.
Stella hoort papa praten.
Zijn stem klinkt weer naar klapstoeltjes en Italiaanse zon.
Mama kruipt uit de slaapzak. Ze doet de rits van de voortent open en steekt haar hoofd naar buiten.
"Het regent niet meer," zegt ze.
Stella gaat naast mama zitten. Samen kijken ze naar buiten.
Er staan grote plassen op de camping.
Op de grond liggen takken en bladeren. Hier en daar hangen slaapzakken te drogen over een waslijntje.
Papa staat te praten met een paar mannen.
Ze hebben allemaal een schop bij zich.
Papa draait zich om. Hij loopt naar de tent en geeft mama een zoen.
"Het mooie weer komt er aan," zegt hij.
Stella kijkt naar de lucht. De hemel is waterig blauw, maar ze voelt de warmte van de opkomende zon al.
"Ik ga douchen, voor er een hele rij staat," zegt papa.
"Wij gaan broodjes halen," zegt mama. "Doe je laarzen maar aan Stella."
Stella houdt van laarzen. Je mag er mee stampen in de plassen. En de natte zolen geven klapzoeven op de grond.
Mama pakt Stella's hand.
"Gelukkig is de boze bui over," zegt mama.
Ze geeft Stella een knipoogje.
"Ook die van papa," lacht ze.
Stella springt over een plas. Ze redt het net niet. Het water spat omhoog.
"Pas op Stinkertje!" roept mama.
Stella rent weg. Ze springt over de plassen.
Haar laarzen soppen in het gras.
Vakantie is leuk. Veel leuker dan thuis zijn.